

Raquel Font Sonoritats

Jordi Tardà ha aconseguit el seu somni i tindrà a Les Arenes un lloc per mostrar les seves 5.000 peces de col·leccionista

Museu del Rock

Divendres passat, en aquestes mateixes pàgines, Pep Blay es demanava per què si tenim un museu de la xocolata o de les sabates no podem tenir-lo del rock. I el tindrem. Serà a finals de l'any que ve a la remodelada plaça de Les Arenes, gràcies a l'esforç i la insistència d'un home, periodista i promotor, que ha dedicat tota la seva vida a la música i que al llarg de tots aquests anys ha aconseguit reunir una col·lecció d'objectes i material de tot tipus relacionat amb el món del rock que arriba a les 5.000 peces. Jordi Tardà finalment farà realitat el seu somni: a Catalunya hi haurà un museu del rock, el primer de tot Europa, i pel que diu l'arquitecte del projecte, Luis Alonso, "no tindrà res a envejar al Rock and Roll Hall of Fame de Cleveland i a l'Experience Music Project de Seattle", que actualment són els dos únics al món.

De moment, però, només tenim una lleugera idea de com serà el continent d'aquest futur Museu del Rock: 2.000 m² repartits entre un auditori polivalent amb capacitat entre 400 i 800 espectadors, una mediateca per a la documentació gràfica i acústica, un espai per a la col·lecció permanent i àrees per a exposicions temporals, com la sala Efemèrides, on es s'explicaran esdeveniments musicals rellevants com, per exemple, la història dels concerts de Bruce Springsteen a casa nostra. A més, hi haurà tres sales estables dedicades als Beatles, als Rolling Stones i a la música dels Països Catalans. En aquest darrer cas, "les barreres estilístiques es faran invisibles",

El Museu del Rock impulsat per Jordi Tardà té previst obrir a finals de l'any que ve ■ MARIA ÀNGELS TORRES

assegura Jordi Tardà, és a dir, que hi tindrà cabuda tota la música que es fa a casa nostra.

Pel que fa al contingut, només s'ha avançat que el Museu del Rock pretén ser "una atracció cultural, didàctica i turística", la resta encara són incògnites. Caldrà veure com es concreta el projecte museogràfic. Quin serà el discurs? Com s'explicarà el rock com a estil musical? Quina mirada històrica oferirà? Quins artistes hi seran representats? Quins

Un museu del rock també hauria de ser capaç d'aprofundir en tot allò que contribueix a enriquir-nos

objectes dels 5.000 que formen la col·lecció s'exposaran? O quins altres elements tant sonors com visuals s'utilitzaran per contextualitzar-los? No n'hi ha prou de comptar amb una gran col·lecció que inclogui peces de tan valor econòmic i fins i tot emocional com l'inflable *Yellow Submarine* original dels Beatles. Un museu del rock també hauria de ser capaç d'aprofundir en tots aquells aspectes de la música que contribueixin a enriquir-nos i ens

aportin nous coneixements. Descobrir el vestit de núvia de la Madonna pot tenir un gran interès per a un col·leccionista o un fan però si s'exposa en un museu també hauria de servir per explicar què ha representat tota una reina del pop com ella per a la història més recent de la música.

Confiam, doncs, que no es converteixi en un museu de les extravagàncies perquè que Barcelona tingui el primer museu del rock d'Europa és una gran oportunitat.

Crítica circ

Jordi Jané

Un fresc 'divertimento'

Traces

De Les 7 doïgts de la main.
Mercat de les Flors, 28 de juny.

L'enhorabona a Ricardo Szwarczer i Francesc Casadesús per incloure aquest espectacle al festival Grec: sensibilitat pel circ i assumptió que les arts del moviment no es limiten a la dansa.

Coneixem la gestació

de *Traces* gràcies al pedagog escènic quebequès Jan-Rok Achard arran de les Jornades de Formació organitzades per l'Associació de Circ el passat novembre. Cinc artistes quebequesos i mexicans nascuts a inicis dels 80. Tots cinc admirables per forma física, agilitat, suavitat i control de moviments, per energia i sincronitza-

Els cinc intèrprets inciten el sector català a posar-se les piles

ció i per un inusual saber estar en escena. Una formació completa els permet dominar diverses tècniques circenses (dansa acrobàtica, perxa xinesa, mans a mans, aeris, bàs-

cula, acrobàcia als cercols xinesos, roda Cyr). A més, canten, patinen, toquen el piano i interpreten bé els textos. Si bé a *Traces* hi ha proeses notables, el que compta és com es descabella i se serveix l'acció. Un dels moments més reeixits és el de les dues perxes xineses (preciosista i d'un envejable bon gust). Un altre número

d'alt voltatge és el de la roda Cyr, on s'amalgamen tècnica i sobrietat a parts iguals. Als cercols xinesos destaca l'aparent ingravidesa dels cinc artistes: hi brilla una entrada en mortal i subjecció en mans a mans al portador. Remarcable la dansa acrobàtica generada en les acrobàcies portades i en els exercicis mans a

mans. Delicadíssims tocs d'humor en números com la butaca de lectura d'una Héloïse Bourgeois tocada pels àngels, que em remet al genial James Thiérrée.

Malgrat alguns tocs escènica adolescents i un punt de meliquisme en certs textos, aquests cinc intèrprets inciten el sector circense català a posar-se les piles.